

ΟΡΦΕΥΣ

α. 'Εξ 'Απόλλωνος δὲ φορμικῆς ἀοιδῆς πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος, 'Ορφεύς' ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Διευθυντής ἐπὶ τῆς ὄλης· ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος Ν. ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μέλη Α. ΠΕΡΑΤΙΚΟΣ

" Σ. ΔΑΥΡΑΝΟΣ

" Τ. ΓΟΥΛΗΣ

" Σ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλήθεια—Δικαιοσύνη—Οίχτιρομόδνη

(Σπύρ. Λαβράνου)

Νυχτερινὴ Εἰκόνα— (Γ. Πελλερέν)

Αἰσθησις. (Ν. Δ. Περβολαράκη)

Σειρήνα.— ('Ορφέα Τακίση)

Στὴ Μοναξιά !—(Γιάννη Στύπα)

Ἔρωτα.— ('Αντρέα Κάσφικη)

Τὰ μάτια σου.—(Ν. Μάστορα).

Στροφές.—(Λίνου Ἀμοράνη).

• Η Κοῦελα.—(Βασιλείου Παγκράτη).

Τὸ Μεθύσι.—(Περ. Ἀτικοῦ).

• Ραχίτις.—(Γ. Παλακώστα).

• Η ἀληθινὴ Ζωή.—('Ορφέα Τακίση).

Ἄσπασιαί.—(Jeanne Andris)

Ἀκόμα. —

Τὸ μαρμαρωμένο κοράκι.— (Γιάννη Κοκτοῦ).

• Αρχαιρεσίες.—Ἀπὸ μίᾳ συναυλία στὴν Πά-
τρα. —Μεταξὺ μας.

Πνευματικὴ Κίνησις.—Ἐγκρίσεις ψευδωνύ-
μων κ.λ.π.

Ἐπιστολαί, ἐμβάσματα, χειρόγραφα κλπ. στέλλονται
ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Διευθυντὴν μας.

Τὸ κάθε Φύλλο ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (1.—)

ΟΡΦΕΥΣ

« Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φερμικῶς δοῖδός πατὴρ
ἔμολεν, εὐκίνητος Ὀρφεύς. » ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΘΗΝΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Διευθυντής ἐπὶ τῆς ὄλης· ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΙΝΗΣ

— ΣΠΥΡΟΥ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΥ —

ΑΛΗΘΕΙΑ — ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ — ΟΙΚΤΙΡΜΟΣΥΝΗ.

Ἐν ἀσύγκριτο ἀνοιξιᾷτικο δαι-
λινό, τρεῖς ἀπαράμιλλα ὄρατες
παρθένες μέ χιονάτους πέπλους
ποδ ἔφταναν ὡς τὰ γυμνά ροδο-
φυλόχρωμα πόδια τους, καὶ μέ
δάφνινα στεφάνια ὅτ' ἔσπλεκα
σγουρά μαλλιά τους γύριζαν μα-
ζὺ τὰ στενά μονοπάτια ἐνός κοι-
μητηριοῦ, σὺβόντας καὶ δικτά-
ζοντας τοὺς ἐπιτάφιους ποὺ ἦταν
σκαλισμένοι ὅστις δλόλευκες πλά-
κες ποὺ ἔκαναν μιὰ ζωηρὴν ἀν-
τίθεση μέσθ' ὅτ' ἐκτὸν πράσινο
τῶν κυπαρισσιῶν.

— Πόσα ψέματα! . . . φώναξε ἡ
πρώτη σηκώνοντας τὰ γαλανὰ
διάφανα μάτια της ποὺ διαπερ-
νοῦσαν τὸ κάθε τι ὡς τὴ ψυχὴ
σου.

— Φοβερό!!... εἶπε μέ ὕψος αὐο-
τεινὸ καὶ μέ ὄχι σταθερὴ φωνή
ἡ δεύτερη ποὺ σοβαρὴ καὶ περή-
φανη περπάταγε ὅτ' ἄθεξιά της.

Ἡ Τρίτη δὲν εἶπε λέξη μονάχα
στέναξε βραχθεῖά, ἐν ὧ τὸ γλυκὸ καὶ
μελαγχολικὸ της βλέμμα ἀγκά-
λιαζε μέ ψυχοπόνια αὐτὴ τὴν
αὐτὴ τῆς ἀνάπαυσης.

Ὁ Ἥλιος εἶχε παιὰ χαιρετή-
σει τὴ γῆ, ἀφίνοντας ἀντικατα-
στάτη του τὸ ἀσημοπρόσωπο
φεγγάρι, ποὺ μέ τις ἀργυρῆς
του ἀχτίνες εἶχε λούσει ὅλη τὴ
νεκρόπολη, χαρίζοντας της μιὰ
παράξενη καὶ ἐπιβλητικὴ ὁμορ-
φιά.

Οἱ τρεῖς ὁμως παρθένες ἀφη-
φώντας τὴν ὄρα καὶ τὴν ἀνα-
τριχιαστικὴν ἐρημιᾶ, γύριζαν
ὡς φτερωτὲς νεραίδες τὰ λου-

λουδοστόλιστα μονοπάτια διαβά-
ζοντας μέ περιέργεια κάθε ἐπι-
γραφή.

Καὶ τί δὲν εἶχαν διαβάσει!...
Γι' ἀγνῆς καὶ ἀθῶες νεοῦδες,
γι' ἀπαράμιλλες μητέρες, γιὰ
λατρευτοὺς καὶ ἀλησιμόνητους σὺ-
ζυγους, γιὰ φιλόφθους ποὺ
μέ τὸ θάνατό τους ἀφάνεψαν εἰ-
φτωχοί, γιὰ ἐμπόρους ἀκαιοῦ-
τατους, γιὰ δικηγόρους ἀμερό-
ληπτους ποὺ ἔκαναν μαζὺ μ' αὐ-
τοὺς ἀθάνατο τὸ βῆμα, γιὰ δι-
καστικούς ποὺ δόξασαν τὴ δι-
καισύνη, γιὰ γιατροὺς ποὺ ἡ
ἐπιστήμη ἀδιάκοπα κλαίει, γιὰ
ἐπιστήμονες ἀνώτερος ἀπὸ κά-
θε κανοθεσία, ἀπὸ κάθε ματαιό-
τητα, γιὰ πολίτες ποὺ ὕβρισαν
τὴν ὑπαρξὴ τους γιὰ τὴν πατρί-
δα, καὶ ποὺ γιὰ τὸ θάνατό τους
ἡ κοινωνία ἀπελπισμένη ξεσπάει
σ' ἀτέλειωτα μοιρολόγια... Καὶ
διαβάζοντας ὅλ' αὐτὰ περνοῦσαν,
ὅταν ἔμπρὸς σ' ἓνα πελώριο μνη-
μα ποὺ κάθε ἄλλο παρά ἐλαφρὸ
τὸ χῶμα ἄφινε νάχη ὁ δυστυχι-
σμένος νεκρὸς ποὺ πλάκωνε, στα-
μάτισαν γιὰ νὰ διαβάσουν τὰ
πολλὰ λόγια ποὺ ἦταν χαραγμέ-
να σὲ μιὰ χρυσοστόλιστη πλάκα.
Ἡ πρώτη ἀπὸ τις τρεῖς παρθέ-
νες ὡς ἐδιάβασε, πολὺ πειρα-
γμένη εἶπε: Τι ἀδιαντροπιὰ!!...
Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ
μέ πρόσωπο σοβαρὸ καὶ μάτι
ποὺ πρόδιδε ὅλη τὴν ἀποφαι-
στικότητά της φώναξε:

Ὅχι... ὄχι, δὲν πρέπει ὁ κό-
σμος νὰ πλανιέται, πρέπει ν' ἐξ-

ρη τὴν ἀλήθεια, καὶ ἀφ' οὗ σή-
κωσε τὸ κρινόλευκό της χέρι
ὅτ' ὄν οὐρανὸ, τ' ἄφισε νὰ πέση
βαρὺ ἄνω ὅτ' ἡ πλάκα, ἀπὸ
τὴν ὁποία ὀδύστηκαν τὰ γράμ-
ματα ὅπως ἀπὸ τὸ μαυροπίνακα
οδύνονται ὅτ' ἡ πέρασμα τοῦ
σφογγαριοῦ. Δὲν ἔπεσε ὁμως
μιὰ στιγμὴ, καὶ νέα φλόγινα
γράμματα φάνηκαν ὅτ' ἡ πλά-
κα, ὁ δὲ νεκρὸς ποὺ ξένοιαστος
καὶ περήφανος κοιμόταν ἀνα-
τρίχισσε ὅτ' ἡ φοβερὴ καὶ ὀλο-
πικρὴ ἀλήθεια.

Ὅτ' ἄλλο ἀπ' ὅλες τις πλάκες
τὰ γράμματα ὀδύστηκαν κι' ἡ
πρώτη παρθένα ἀκούραστη καὶ
λυγερὴ ἔτρεχε ἀπὸ πλάκα σὲ
πλάκα νὰ τ' ἀντικαταστήσει.

Καὶ ἂν μονάχη της ἦταν ἐ-
λεύτερη νὰ ἐνεργᾷ ὁ κόσμος
θάνοιθε ποὺ ὁ χτεσινὸς ρήτω-
ρας ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὅταν κοντὰ
περνοῦσε γύμνονε μέ σεβασμὸ τὸ
κεφάλι, δὲν ἦταν παρά ἓνας
μπερδεψιάρης ποὺ ἔζησε μέ τὸ
ψέμα, μέ τὴν ἀπάτη.

Τὴν ἀπαράμιλλη μητέρα, μιὰ...
παζαρευτὴρα της τιμῆς, τὸν ἀμί-
μητο πατέρα ἓναν οἰκογενειακὸ
τύραννο, τὸ ἀνεχτήμητο παιδί ἓ-
να χαρτοπαίχτη... ἓναν ἐκφυλο,
τὸ φιλόφθονο ἓναν ποὺ ἔζησε
γιὰ ἐπίδειξη, τὸν τέλειο ἐπιστή-
μονα ἓναν ποὺ ἐλαμισόξερε ὅτ' ἡ
ζωὴ... Ὅτ' ἓναν ἡλίθιο
ἓναν ἄθεο... Ἄλλὰ δὲν ἦταν
μόνη.

Ὅταν τέλειωσε τὸ ἔργο της
μ' ἓνα θριαμβωτικὸ χαμόγελο

ύργισε 'στεις δύο συντρόφισσες της: — "Εί δὲν θὰ χρειάζονταν σφίρα μιὰ στιγμή, χωρίς νὰ πῆ λέξη
— "Γώρα οὔτε μιὰ συλλαβὴ ἀπ' ἡ γὰρ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς, εἶπε καὶ ἔπειτα μ' ἕνα τῆς κίνημα ἔ-
— "Θετικῶς, εἶπε ἐκείνη πού ἦ ἡ δικαιοσύνη, ἀπ' οὗ ἔχεις τόσο σῶμα δ.τ. αἱ πλάκες εἰχαν γραμ-
φωνή της δὲν εἶχε ἀκόμη ἀκου- τὸ στολίζει πάντα τὸ δάκρυ τῆς θε μιὰ τ' ὄνομα ἀκαίνου πού ζη-
στη, ἀπ' οὗ Σὺ εἶσαι ἡ Ἀλήθεια, .. φυλοποιίας. λότυπα φύλαγα.
μὴ λησιμονῶς ὁμῶς ἀγαπημένη — "Ἐγὼ εἶμαι βέβαια εἶπε χιμι- — "Κι' ἔτσι!... εἶπε γελώντας δυ-
μου πού ὁ κόσμος σὲ λέει σκλη- γελώντας ἡ Ἀλήθεια πού ἡ ἀρνή- νατὰ ἡ Ἀλήθεια, δὲν ἔσθουσε καὶ
ρή. — "Ἡ καλλίτερα γιὰ νὰ μὴ σκε- μὴς φίλη θὰ χείρονταν ἂν ἔξα- τὰ ὀνόματα; — "Ὁχι, γιατί αὐτὰ
σωστές, ὅχι πάντα ἡ ἀλήθεια εἶ- πρὶν ἐγὼ τις ἀλλάξω, γιὰ νὰ μεί- κόςμος ποιὸς θὰ συγχωράει.
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ νουν' ἴσα μάτια τοῦ κόσμου ὅλοι — "Καὶ δὲν θὰ γράψης τίποτ' ἄ-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ ἄγνοι καὶ ἀθῶοι, ὅλοι θύμματα, λος;
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ ὅλοι εὐεργέτες, ὅλοι μεγάλοι, ὅλοι — "Ὁχι, γιατί αὐτὰ
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ εὐδοξοὶ, τίποτε νὰ μὴν πειράξῃ ἐκκλητὰς τ' ἀέτωια πούχε μὴ
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ τῆ φήμη τους, τίποτε νὰ μὴν τκο- δλόχρυσά γραμμὰτα γραμμένο.
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ ταινιάστη τὸν ἑταρόφωτό τους ὁ- ρίζοντα.
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ — "Καὶ ὅμως δὲν ἔχεις δίκην, εἶ- ζήσατε, ἀγαπήσατε, παλέψατε,
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ πε με ἀμετρη γλύκα ἡ κίθέρια ὑποφέρατε, ἀνακαυθῆτε τῶρα
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ Οὐχτιμωσύνη. Ἐγὼ καὶ σένα με γαλήνη. Ἐμεῖς σὰ; συμπο-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ Ἀλήθεια ἀγαπῶ καὶ σὲ θέλω νοῦμε, καὶ σὰς συγχωροῦμε
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ αἰώνα κοντά μου, καὶ σένα δι- χωρίς νὰ σὰς κρίνομε, γιὰ νὰ-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ κρισύνη οἰώσω, καὶ γι' αὐτὸ χουμα τὸ δικαίωμα κι' ἐμεῖς
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ δὲν σὲ χωρίζομαι, δὲν τὰ ξέρω ὅταν φτάσομε ἰσὴ θέση σὰς
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ χωρὶς ποτὲ ὁμῶς καὶ σὲ κριμιά νὰ ζητάμε συμπάθεια καὶ συγ-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ περιστάσει ν' ἀρνῶ νὰ ξεφεύγῃ χώραση.»
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη μου οὔτε εἶνα ψέμα. Ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύ-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ ἔβρω ὁμῶς καὶ νὰ συμπονώ καὶ νη ἀλλάξαν μιὰ πολὺ ἐκφραστι-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ νὰ συγχωρῶ. κή μαιτιά, καὶ σιωπηλὴς; ὅχι μαι-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ — "Ὁχι, γιατί αὐτὰ ἀπὸ τὸ κομητήρι' στο πλάι τῆς
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ Ἀλήθεια κ' ἡ δικαιοσύνη με αἰθέριας Οὐχτιμωσύνης πού μ'
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ μιὰ φωνή, πῶς θὰ μωρδέσης νὰ ἀμετρη ἀγάπη ἔβριχνε τὴν προ-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ συμβιδάσης τὸ κικὸ με τὴν ἀ- στατευτική της ματιὰ ἴσὸ κῶ-
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ κράτητή σου ἐπιθυμία νὰ συμ- σμο π' ἀδικίονα γιὰ τὸ εἶναι
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ πονᾶς καὶ νὰ συγχωρᾶς! τῆς πικλαίει.
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ Ἡ Οὐχτιμωσύνη χαμηλῶτα Κέρκυρα Γενάρης 1923
— "Ὁχι, γιατί αὐτὰ τὸ ἀγγελόμορφό της κεφάλι γιὰ

Τραγοῦδιὰ τοῦ Σαλονιοῦ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΑ

Στὸν παραθύρῳ σφαλιχτὸ μ' ὀλόκλειστη τῆ γρίλα
τὸν Οὐρανὸ ἢ συννεφί τὸν κλείνει κι' ἡ κυρίλα.

Ἄγριο ἀγέρι, πού φυσᾷ καὶ με θυμὸ βογγάει,
φορὲς—φορὲς τὰ σύνεφα ξεσχίζει καὶ κουνάει.

Καὶ τότε, σὰ νὰ σχίξεται με μιᾶς ὄλ' ἡ κυρίλα
το παραθύρ' ἀνοίγεται κι' ἀναγόμενὴ ἡ γρίλα

καὶ σ' ἀνιγμα, σὰν ὄμορφη γλυκεῖα Κυρά, προβάλλει
— γιὰ μιὰ στιγμή— καὶ κρύβεται τὸ φεγγαράκι πάλι...

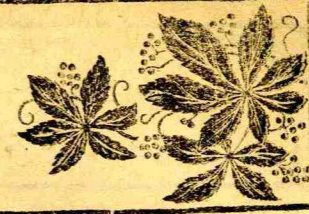
G. ΠΕΛΛΑΡΕΝ

N. Δ. Πετρωλογοῦ

ΑΙΣΘΗΣΗ

Ἦταν μιὰ μέρα ἡλιόφωτη, γλυκεῖα, εὐωδισμένη
καὶ με πνοὴ; ὁ Ζέφυρος; ἑαρινός,
νύμφιο πέπλο ἔπλεξε στὴ γῆ τῆ γυμνωμένη,
τῆ γυμνωμένη ἀπὸ τῆ; ἡδονῆ;
ἐνὸς χειμῶνα γόνιμου, ὅταν τῆ γῆ χρυσάινει

Κι' ὅταν ἡ γῆ γαμήλια καὶ πεπλοφόρα ὑψώθη
με τὴν ἑαρινὴ ζωὴ ἰσὴν ἀγκυλιὰ
ἡ ὀδηγήτρα μου αἰσθητῆ μαγεύθηκε...! καὶ νοιώθει
ὦ, νοιώθει ἄρπες, κύμβαλα, βρολιὰ,
χαρὰ γιὰ τὴν ἀλήθεια πού ἐμπρὸς της; ἐγυμνώθη.

Ἐυφρέα Τακίον SONNETO

N. ποιήματα

ΣΕΙΡΗΝΑ

Μάγο, πλάνο, γλυκὸ ἠχολογᾷ
Τὸ ζηλευτὸ τραγοῦδι σι' ἀκροαγῶν
Καὶ ἡ Σειρήνα με τὰ μάγικα κάλλι
Γιὰ τὸ σκοπὸ της λαχταρεῖ.

Μὲ τίς γητεῦτες ὄμιες της κενταίει
Τὸν πόθο της καρδιάς σὰν ἄλλη
Ποῦ φρενιασμένη ἀνεμοζάλη
Τ' ἀνθρώπου τῆ φθορὰ ζηταίει.

Ἄχ! Πόσο θάθελα ἡ φωνή σου
Ἀηδονιοῦ πού κρύβει τὸ τραγοῦδι
Νὰ γόρη τῆ σκληρῆ ψυχῆ σου.

Καὶ σὰν σὲ Κήπου τῆ λαμπράδα
Νάσαι τὸ πρῶτο, σὺ, λουλουδι
Ποῦ νὰ χαοίξης ἀμορφάδα.

Κέρκυρα 12—XII—1922

Γιάννη Σούπα

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ!

Μονάχος! Καὶ ἰσὴ μεναξιά παρηγορεῖτρα
σκέψη

Ἐτοὺς οὐρανοὺς τὸ «εἶναι μου» κάνει νὰ ταξεί
δέψη.

Στοὺς οὐρανοὺς! Ἐτοὺς οὐρανοὺς! ὅπου
γαληνεμέτοι

Προβάλλουν κόσμοι θεῖκοι—κόσμοι γιὰ με χα-
μέτοι

Γιατί-γιατί τὸ αἶμα τῆς σκέψης μου τὸ μαῦρο
Δὲν εἶ μ' ἀφτσει νὰ χαρῶ τοὺς κόσμους πού θὲ
ναῖρω.

Ἐυφρέα Καθόκη

ΕΡΩΤΑ

Τῆς καρδιάς μου ὁ ἀγὸς σου,
πλημμυροῦει τὰ φυλλοκίρδια
στὸ μυαλό μου ὁ λογισμὸς σου,
φέρνει μου ἀνάσνια, ἀνάσνια
γλυκεῖα θύμηση, οὐράνια
στιγμῆς, ἀφιαστῆς χαρᾶς,
γιατὶ γέννημα εἶσαι κάποιος
ἀγίας, ἀδόλης Θεᾶς.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Ὅταν ἡ ἀγούλα ῥοδαλὴ
Ἀπλώνει πέρα, χαμηλὰ
Στὸν οὐρανὸ, πλεριάτια
Ἐγὼ ἀγναντεύω καὶ πονῶ
Ἐκεῖ μακρὰ στὸν οὐρανὸ
Τὰ γαλανὰ σου μάτια.

Κι' ὅταν τὴν νύχτα σκορπιστὰ
Τ' ἄστρα θωρῶ τρεμουλιαστὰ
Μόρια χροῦα κομμάτια.
Θαρρῶ πὸς βλέπω καὶ πονῶ
Ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
Τὰ φλογερά σου μάτια.

Λίνου Ἀγοράνη

ΣΤΡΟΦΕΣ

II.

Δυὸ δρόμοι τῆς ζωῆς σου—διάλεξε:
Στοὺς κάμπους με τὰ στάχυα νάσαι σιᾶχο
Καὶ σὺ, — ἡ νάσαι ἀγριοδόξατο
Χώρια, μονάχο στοῦ θουνοῦ τῆ ράχης;

Δυὸ τέλη τῆς ζωῆς σου—διάλεξε:
Δρεκάν ἀγρό, ἀλαφρὸ νὰ σὲ θερίση,
ἢ μιὰ νεροποντὴ, εἶνας σίφουνας
τὸν ἀξάφιο χαμὸ νὰ σοῦ χαρίση;

Βασίλειον Παγκράτι.

Στὴ Λιάνα

Η ΚΟΥΚΛΑ

Ἡ Κουκλά ποῦχες στὸ καναπέ σου
με τὰ ξανθὰ της σόνορα μαλλιά,
ἔβρωε πλάι στὸ παραθύρῳ
τῆ ἀλησιμόνητη κείνη βραδιά

Στὸ σαλονάκι σου τριγύρω
καθισμένοι
Σιγομιλοῦσαν με τὰ ρόδα
οἱ καλεσμένοι.

Καὶ με στὴ σιγαλιὰ
τὰ μάτια σου
ἔπρασ στὰ δικά μου,
κι' ἐδιάβασαν
ἀπόκουφα
γιὰ ποιὸν πονεῖ ἡ καρδιά μου.

ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΠΕΡ. ΑΤΤΙΚΟΥ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ

Α'.

Τὴν Εὐτυχιά γυρέβοντας
κουράστηκε ἡ ψυχὴ του
πολλὲς φορές τοῦ φάνηκε,
πὼς σίκεται σιμά του
καὶ πάλι, πὼς γελάστηκε
κατάλαβε, καὶ τότες
ἐτράβηξε τὸ δρόμο τὸν
κι' ὀλοῦνθε τὴ γυρεύει.
Τοῦ λένε, πὼς ἐπέρασε
καὶ δείχνουρε τὸν τόπο,
ὀποῦ γιὰ μέρες ξυεινε
σ' ἐνὸς φτωχοῦ τὸ σπίτι
καὶ πάλι, πὼς ἐχάθηκε
ἀξάρνου ἀπὸ τὸν τόπο
καὶ τότες, πὼς γκρεμίστηκε
καὶ ρήμαξε τὸ σπίτι.
Κι' ὄλο προστὰ πηγαίνοντάς
ροιώθει νὰ τὸν ποροῦρε
τὰ πόδια καὶ τὰ γόνατα
καὶ φλόγες μὲς τὰ στήθια.
Ἐτὰ ὄσπερα σωριάστηκε,
κυλλίστηκε στὸ γῶμα
καὶ καρτερεῖ τὸ θάνατο,
κι' ἀντίς γι' αὐτόνε ἤρθε
βαριὸς ἕπνος μ' ὄνειράτα
παράζειν', ἄλλον κόσμον.

Β'.

Καὶ νὰ προβάλλει ἀγνάντια του
πεντάμορφη γυναῖκα
μὲ μάτια ὀλογάλανα,
σιὰ κάτασπρα ντυμένη,
κρατώντας μὲς τὸ χέρι της
ὀλόχρυσο ποτήρι
ἀνοίγει τὰ χειλάκια της
κι' ὀλόγλυκα τοῦ λέει:
— Γιατί, διαβάτη μου βογγᾶς,
γιατὶ ν' ἀναστενάξεις;
γιὰ πὲς σὲ μὲ τὸ μυστικό,
μπερεῖ νὰ σὲ βοιθήσω.
— Καλὴ κυρά, ποιά εἶσαι οὐ,
ποῦ κάνεις ὅ,τι ὄλα
δὲν μπόρεσαν τὰ γιάτρικα,
τὰ μάγια καὶ τὰ ξόρκια;
— Ἄκου μὲ λένε Εὐτυχιά,
κι' ἂν θὲς τὴν ἀγκαλιά μου,
νὰ πιῆς ἐτοῦτο τὸ ποτιό,
ποῦ ἔχει τὸ ποτήρι
« Πίστης » τὸ λένε τὸ ποτιό,
τὸ ἔπιανε καὶ ἄλλοι,
μεθύσανε, καὶ σιτὴ σιγμῆ

σιὰ σιήθια μου κρυφτήσαν.
Ὁ Στέφανος, κίθε πειριά
φιλή τὴν πῆρε μάννας
καὶ χᾶϊδα ἀγαπητικιάς
ἐθάρεβε, πὼς ἦταν,
κάνε σκουλοῦκι σιὸ κορμί,
σὰν ροιώθει ὁ Σιμεώνας.
Τὴ φλόγα, τὰ Ἰφιά Παιδιά,
δυσκόλουτρο θαρροῦσαν,
γιατὶ τῆς « Πίστης » τὸ ποτιό
τοῦς ἔφερε μεθύσι
καὶ βούτηξαν σιτὴς ἀγκαλιᾶς
τὰ βάθια τῆς δικῆς μου.
Νά, ρούφα, ρούφα τὸ ποτιό
καὶ σὺ, γιὰ νὰ μεθ' ἴσης,
νὰ μοιάσης; κείνον, ὅπου ζοῦν
αἰώνια μεθυσμένοι
μῖσα σιτοὺς κήπους τῆς Ἐδέμ
μὲ γέλια καὶ τραγούδα
γιατ' ἔπιανε καὶ τὴ στερνὴ
σταλιὰ ἀφ' τὸ ποτήρι
αὐτό, προστὰ σου ποῦ κρατῶ.
νὰ, πάστο, ρούφηξέ το.
— Δός μου, κυρά μου, νὰ τὸ πιῶ
κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ μεθύσω
καὶ σιτὴ δική σου ἀγκαλιὰ
νὰ πέσω πρὶν πεθάνω.
Ἀρπάζει ὁ νηὸς σιὰ χέρια τοῦ
τῆς « Πίστης » τὸ ποτήρι
καὶ πίνει, πίνει ἀδιάκοπα
μὲ μιὰ νὰ τὸ τελειώσῃ.
Μὰ πίνοντας κουράστηκε
καὶ βγάξει τὸ ποτήρι
καὶ λέει: « Πιὰ δὲν πίνεται,
τὶ καίει καὶ φλογίζει » ...
Κι' οὔτε μεθύσι ἐννοῦσε,
καὶ χάθηκε ἡ γυναῖκα.
— Γιατὶ κυρά μου, νὰ κρυφτῆς
ξανάλα, πίνω ἀκόμα.
Καὶ μὲ τὰ δύο χέρια του
τὸ πρόσωπο σκεπάζει
καὶ ρίχνεται σιὰ κλάμματα
καὶ λέει μοιρολόγια.
Γ'.

Μὲ μιὰς ρίχνει τὰ χέρια του,
σηκώνει τὸ κεφάλι
τοῦ φάνηκε, πὼς ἀκούσε,
πὼς κάποιος τοῦ μιλάει
σφογγίζει τὰ ματάκια του
καὶ βλέπει ἕνα παιδάκι,
ὀλόχρυσον κι' ὀλόξανθο,

σιὸ χέρι νὰ κρατᾶ
μακριὰ σαῖτα λυγερὴ
καὶ σι' ἄλλο ἕνα ποτήρι
σιὰ χεῖλια εἶχε χαμῶγελο,
σιτὴς πλάτες δύο φτεροῦγες.
— Ἰωτί, διςβάτη μου, βογγᾶς,
γιατὶ ν' ἀναστενάξεις;
τὸν πόνο σου σὲ μιὰ σιγμῆ,
ἂν θὲς ἐγὼ γιαιρέβω
κρύβω ὄω μέσα γιαιρικό,
ὀποῦ τὸ λέν « Ἀγάπη » ...
(Νάμῃ μὲ πάρη; γιὰ παῖδι,
τί ἴστωτα μὲ λένε)
Μ' αὐτό ἐβροῆσαν γιαιριά
τῶν πιὸ μεγάλων πόνων,
σὰν ἔπιαν ὄλο τὸ ποτιό,
ποῦ εἶχε τὸ ποτήρι,
καὶ μεθύσαν καὶ σαῖτιά
μ' ἀφήσαν νὰ τοῦς δώσω,
νὰ τὲς τρυπήσω τὴν καρδιά
μ' αὐτῆρε τὴ σαῖτα ...
Σὰν τὶ ἀκόμα καρτερεῖς;
γλυκὸ θὰ τῶβρης, πιέτο.
Με τὸ ποτήρι μου αὐτὸ
ἐπόμισα μιὰ μέρα
τὴν ἔξακουσὶτον δυοσφορητό,
ὀποῦ τὸν λέν Ὁρφέα,
καὶ θάρρεψε γιὰ Εὐτυχιά
τὸν ἄγριο του τὸν πόνο
καὶ προτιμοῦσε τὴ ζωὴ
νὰ χάσῃ παρ' ἐκείνον.
Τὸ Νάρκισσο, τὴν Εὐτυχιά
νὰ βροῆ αὐτὸ ἔχει κάμει
σιτὴς λίμνης τὸ βᾶδύ νερό ...
Νὰ πιέτο, πιέτο ὄλο.
Σὰν τῶπιε ὁ Πυγμαλίωνας,
τὴν πύτρα ζωντανέβει
καὶ τότες μὲς τῆς εὐτυχιάς
τὸ κῶμα κολυμπάει.
Κι' ἂν πιὰ σιὰ πόδια νὰ σταθῆς
μεθώντας δὲν μπορέσης,
τὸ χέρι σου τότες ἐγὼ
κρατώντας σ' ὀδηγᾶω
σιτὴς μάννας μου τὴν ἀγκαλιά
θὲ νάβρης ἐκεῖ πέρα
τὴν Εὐτυχιά μὲς τὰ φιλιὰ,
σιὰ πρώτῃ τῆς τὰ χᾶϊδα.
Ὁ νηὸς καὶ πάλι ρίχτηκε
κι' ἀρπάζει τὸ ποτήρι
καὶ πίνει, πίνει ἀδιάκοπα,
σὲ λίγο θὰ μεθοῦσε.

Μὰ μιὰ σιγμῆ σταμάτησε
καὶ ρίχνει τὸ ποτήρι,
γιατὶ τοῦ φέρνει ὄλαση,
νὰ πιῆ δὲ θέλει ἄλλο.
Μὰ τότες ξάρνου χάθηκε
παιδάκι καὶ ποτήρι.
Καὶ πάλι ὀλομπερὸς
σωριάξεται σιὸ γῶμα
κι' ἔκραζε καὶ ξανάκραζε
τὴν ἀπιασὴ Εὐτυχία.

Σὲ λίγο νὰ καὶ πρόβαλε
μιὰ νηὴ καμαρωμένη
φέρνει σπαθὶ σιτὴ ζωσὴ της
καὶ θάρρακα σιὰ σιήθια
κρατεῖ μὲ τῶνα χέρι της
ὀλόχρυσον ἀσπίδα
καὶ πᾶνον σιὸ κεφάλι της
φορεῖ πανώρηο κράνος.
Σιὸ χέρι της τ' ἀνάποδο
βασιάει; κι' αὐτὴ ποτήρι
καὶ σκύφοντας κατάχαμα
αὐτὰ τὰ λείγα λέει:
— Εἶναι νιτροπὴ τὸ βογγητό
σὲ τέτοιο παλληκάρι
σηκώσου μὲ παλληκαριά,
πιέ τοῦτο μοροροῦφι,
κι' ἀφοῦ μεθύσης, μὲ θυμὸ
μαζύ μου νὰ δοῦσης;
καὶ κί σιτὴς μάχης τὴν καρδιά
θὰ βροῆς τὴν ἰδὴ νηία
νὰ κόβης ὄω, νὰ κόβης ἔκει
κεφάλια ἀντισημένων,
νᾶρε γιὰ σένα μουσική
ὁ βίγγος καὶ τὸ κλάμμα
ἔκείνων, ποῦ χάνουν τὴ ζωὴ
σιτὸν κάμπο τοῦ πολ μου
τὰ στήθια νάχης φουσοζιὰ
κερδίζοντας τὴ νίκη.
Ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ποτιό
μεθώντας ὁ Ἀεωπίδας
ὀρμᾶ σιτὴ μέση τῶν Περσῶν
καὶ πέφτει ἐδυνησμένος
καὶ ὁ Κυνάγειρος κρατεῖ
τὸ πλοῖα, μὴ τοῦ φύγουν,
κι' οὔτε τὸ χέρι τὸν πονεῖ,
ποῦ τοῦκοψαν οἱ Πέρσες,
κι' ὀταν σιὸ κόμα τοῦ κυλᾶ
κομμένο τὸ κεφάλι,
γελᾶει ἀπὸ τὴν εὐτυχιά,
ποῦ ἐγὼ τοῦχα χαρίζει.
Ὁ Διάκος, ὀταν σιὸ σουβλί
ψηφόνταν τὸ κορμί του,
εἶχε μεθύσει ἀφ' τὸ ποτιό,
ποῦ τῶρα σοῦ προσφέρω,
κι' εὐτυχισμένος, γελαστός,
σιτὸν ἄλλον κόσμον πῆγε.
Πιέτο καὶ σὺ καὶ μὴν ἀργῆς,
κατὸ χάνεις, π' ἀξίζει.

Καὶ τὸ ποτήρι ἀρπάζοντας
ὁ νηὸς καὶ πάλι πίνει,
μὰ γρηγορὰ κουράστηκε,
νὰ πιῆ δὲν θέλει ἄλλο
Ἡ Εὐτυχία τοῦ ξέρουγε,
σὰν ἔπιανε νὰ πῆν.

Ε.
Ἐπειτα πάλι ἄρχισε
τὸν ἴδιον τὸ δρόμο
καὶ περπατᾶ κουτσαίνοντας
σιτὴς νόχτας τὸ σκοτάδι
καὶ κρᾶζει, κρᾶζει κλαίοντας
τὴν ἀπιασὴ γυναῖκα.
Μὲ μὲς τὰ ξημερώματα
μιὰ κόρη ἀγγατίζει
ἀλλοιώτικα φροσέματα
σκεπάζουν τὸ κορμί της,
ἦτανε καὶ ἀλλοιώτικο
ἀπ' ὄσες εἶδε πρώτῃ
κόκκινο σφοῦφο φῶραγε
καὶ κόκκινη χλαμίδα.
Καὶ σὰν κοτιὰ του σίμωσε,
σιτὸν νέονε μιλάει:
— Κοτιὰ μου θάρρης εὐτυχιά,
ἐκεῖνη ἐγὼ εἶμαι
σὰν πῆς πὸ τοῦτο τὸ κρασί,
ποῦ κρύβω σιὸ ποτήρι,
πολλὲς φορές καὶ ρουφηχτὰ
καὶ σιὰλα δὲν ἀφήκης,
θὲ νὰ φωνάξῃς δευτὰ
« Ἰσότη » θέλει ὁ κόσμος
καὶ γελαστός θὰ σκοτωθῆς,
τὴν ἄγια τὴν ιδέα
κηρύχοντας σ' ὄλη τὴ γῆ,
ἀδέλφια νὰ γενῶνε
ὁ κόσμος ὄλος, καὶ σπαδιά,
καρόνια καὶ ντυοφένια,
τσαπιά νὰ γίνουν καὶ σφυριά,
πριόνια, κλαδευτήρια.
— Θὰ δοκιμάσω τὸ ποτιό,
θὰ πιῶ πὸ τὸ κρασί σου.

ΣΤ.

Μὰ σὰν τὸ χέρι ἀπλωσε,
ἐσιτάθηκε, γιατί εἶδε
μιὰν ἄλληνε ὀλόχρυσνη
πεντάμορφη γυναῖκα
κρατοῦσε μὲς τὸ χέρι της
ὀλόχρυσον ποτήρι.
Κι' ὄντας αὐτὴ ἐσίμωσε,
ἡ ἄλλη φεύγει, φεύγει.
— Τὴν Εὐτυχιά νὰ βροῆς ζητᾶς,
τὸ στόμα σου νὰ ἀνοίξῃς
νὰ χύσω τοῦτο τὸ ποτιό,
ποῦ ἔχει τὸ ποτήρι
εἶναι πικρό, μὰ μὴ σκιαχτῆς,
μονάχα τοῦτο ἀξίζει
θὲ νὰ μεθύσης σιτὴ σιγμῆ
καὶ τότε εὐτυχισμένος
σιτὴν ἀγκαλιὰ μου θὲ νὰ βροῆς

ἐκεῖνο, ποῦ γυρεύεις.
« Ἀλήθεια » λένε τὸ ποτιό,
ποῦ ἐγὼ θὰ σὲ ποτίσω
καὶ, σὰν μεθύσης, μὲ χαρὰ
θὰ τρέχῃς ὄλο ἴσια
ἢ πρόληψη καὶ ἢ ψευτιά
νὰ κόψουν τίς φτεροῦγες
τῆς εὐτυχιάς δὲ θὰ μποροῦν,
γιατὶ μὲς τὸ μεθύσι
ἀφ' τῆς « Ἀλήθειας » τὸ ποτιό,
οὔτ' ἕνα συγγεράκι
δὲ θὰ μπορέσῃ ν' ἀπλωθῆ
σιτὸ νέο σῶρανό σου.
Ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ποτιό,
σὰν μεθύσε ὁ Σωκράτης,
τὸ κώνειο τοῦ κάστηκε,
πὼς ἦταν μέλι, νέκταρ.
Δὲν ἦταν ξόδι τὸ ποτιό,
ποῦ εἶχε τὸ σφραγγόκι,
ποῦ σίμωσαν μὲς τοῦ Χριστοῦ
τὸ στόμα τὸ τοισάγιο.
ὁ « σπόγγος » εἶχε βυθιστῆ
μὲς τὸ ποτιό, ποῦ βλέπεις
καὶ μεθυσμένος ὁ Χριστός
ἀφ' τὸ κρασί το' « Ἀλήθειας »
ξεψύχησε ὄλος χαρὰ
βλογώνας τοῦς ὀχιρούς του.
— Δός μου νὰ πιῶ, δός μου νὰ πιῶ,
τοισένδοξη κυρά μου
Καὶ μοροροῦφι τὸ ποτιό
μὲ μιὰς τὸ καταπίνει
καὶ μεθυσμένος περπατεῖ,
ὀλόχαρος πετάει.

Ζ.

Μεθῆστε νηοί, μεθῆστε νηές,
γρηές, μεθῆστε, γέροι
δὲ σὰς ρωτιῶ ἀπὸ τί
καθένας θὰ μεθύσῃ
Ἡ Εὐτυχία θὲ νὰ βροθῆ
μονάχα σιὸ Μ ε θ ὄ σ ι .

Περ. Ἀττικὸς

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ

Τὲς 26 τοῦ Δεκεμβροῦ τοῦ πε-
ρασένου χρόνου γενήσαν ἡ Ἀρ-
χαιρεςιες τοῦ Κερκυραϊκοῦ Φιλο-
λογικοῦ Συλλόγου « Ὁρφεύς » καὶ
βγήκε μιὰ δεκαμελής Ἐπιτροπὴ
γιὰ τὴ διοίκησή του. Τὲς 8 τοῦ
Γεννάριου τοῦ τωρινοῦ χρόνου δό-
θηκε λογοδοσία ἀπὸ τὴν παλιὰ
Ἐπιτροπὴ ψηφίστηκε τὸ Κατα-
στατικὸ τοῦ Συλλόγου καὶ δόθη-
σαν σύμφωνα μὲ τὸ Καταστατικὸ
τὰ ἀξιώματα ὡς ἑξῆς: Γ. Παπα-
κώστας, Ιατρός, Ἀπ. Γεν. Ἀρ-
χίατρος, ὡς Πρόεδρος, Τῶνης Κο-
γεβίνης, Δικηγόρος, Καθηγητῆς

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ρ Α Χ Ι Τ Ι Σ

(Συνέχεια)

Ένδοτε παρακολουθεί την δ- λην εξέλιξιν τής νόσου και πυ- ρετική κίνησις. Συνήθως είναι αι παραλλαγαι του αίματος και των αιματογόνων οργάνων ως επίσης και αι διάφοροι αιτίνες ως επί το πλείστον παύουσι τον σπουδαιότερον ρόλον διότι σχε- δόν προηγούνται τής νόσου και θεωρούνται ως η κυρία άρρωμη όταν προέρχεται εκ πεπτικής ά- νομαλίας.

Πολλοί θεωρούν ότι η έλλειψις εν τῷ οργανισμῷ τῶν αλάτων του άσβεστιου ένεκα τροφής έστε- ρημένης τοιούτων αλάτων και άλλ- λουσις τήν άτελή συγκράτησιν αυ- τῶν ως συμπρομικροτούσιν αιείαν τής νόσου ένφ κατά μέσην οδόν άλλοι παραδέχονται τήν έκδο-

χην ότι πρόκειται περί άνωμά- των λουτρῶν και μετά, αι έντρι- λου κατανομής τῶν αλάτων. Η ιδέα ότι η δια τής τέχνης δια- ρισμα μέ άρωματικόν τι. Επί- τροφή είναι η κυριωτέρα άρρω- σης και άμειος προσπάθεια προς μη προέρχεται εκ του ότι αυτη επαναφοράν εις τό κατά φύσιν του πεπτικού συστήματος εάν τουτο ήθελε διαταραχθῆ. Το έ- λαιον του ήπατος του άνισκου ως ειδικόν φάρμακον και ο φοι- σφόρος οστις έχει τήν ιδιότητα του συγκρατείν τ' αλατα του ά- σβεστιου ως άπικραίτητος' αλλά πάντα ταυτα να χρησιμοποιηται με- τὰ Ιατρικην παραγγελίαν ή τις θά κανοιζῆ ἔχι μέσον τήν φαρ- μακευτικην θεραπειάν αλλά και τήν έν γένει διαιτητικην άγω- γήν.

Ως προφυλακτικῶν μέτρα συ- νιστώσι τῆς υγεινάς διατάξεις τόν καλόν άερισμόν και κιάλλ- ληλον κατοικίαν. Το παιδίον τό έχον προδιάθεσιν εις τήν βρχι- τιδα πρέπει να διατρέφηται από του μαστου' ο άπογλακτισμός να μή γίνηται προώρως ούδέ ο θηλασμός να παρατείνηται επί μακρόν' επιβεβλημένη η χρήση

των λουτρῶν και μετά, αι έντρι- λου κατανομής τῶν αλάτων. Η ιδέα ότι η δια τής τέχνης δια- ρισμα μέ άρωματικόν τι. Επί- τροφή είναι η κυριωτέρα άρρω- σης και άμειος προσπάθεια προς μη προέρχεται εκ του ότι αυτη επαναφοράν εις τό κατά φύσιν του πεπτικού συστήματος εάν τουτο ήθελε διαταραχθῆ. Το έ- λαιον του ήπατος του άνισκου ως ειδικόν φάρμακον και ο φοι- σφόρος οστις έχει τήν ιδιότητα του συγκρατείν τ' αλατα του ά- σβεστιου ως άπικραίτητος' αλλά πάντα ταυτα να χρησιμοποιηται με- τὰ Ιατρικην παραγγελίαν ή τις θά κανοιζῆ ἔχι μέσον τήν φαρ- μακευτικην θεραπειάν αλλά και τήν έν γένει διαιτητικην άγω- γήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ
'Απόστρατο; Γεν. 'Αρχιματρο;

τή; Δημοσ. Έμπορ. Σχολής ως κων. 'Επίσης τήν 'Ιδρυση 'Ανα- 'Αντιπρόεδρος, Τάκης Γουλής, γνωστηρίου και Λέσχης. 'Η σχε- Δικηγόρος, τέως Οίκου. Έφορος, τική αίτηση για τήν αναγνώριση ως Γεν. Γραμματεύς, 'Αντ. Τσά- του Συλλ'όγου δόθηκε στο Πρω- κας, Δικηγόρος, ως Ταμίας, Σπύ- τοδικείο. ρος Παπαναστασάτος, Καθηγητής τής Δημοσ. Έπισημής Σχολής, ως 'Ελεγκτής, Ν. Σκιαδόπουλος, Καθηγητής του Βασιλ. Γυμνα- σίου, ως Πρόεδρος τής Κριτικής Έπιτροπής του Περιοδικου του Συλλόγου, Α. Ιερατικός, Διευ- θυντής τής Α. Πλήρους Δημοσ. Σχολής 'Αρσένων, ως 'Ανώτερος Επόπιτης τῶν Σχολῶν του Συλ- λόγου, Σ. Λαβράνος, Ιατρός, ως 'Αν. Έπόπιτης 'Απαγγελίας κ.λπ. Σ. Δουκάκης, 'Αρχιμουσικός Φι- λαρμονικής 'Μάντζαρως' ως 'Αν. Έπόπιτης Μουσικής και Σ. Μαρ- τίνης, Διμοσιολόγος, ως Διευ- θυντής του Περιοδικου. 'Η Κρι- τική Έπιτροπή άποτελέστηκε από τον Πρόεδρό της Ν. Σκιαδόπου- λον και μέλη τους Τάκη Γουλήν, Α. Παζακίον, Σ. Λαβράνον και Σ. Μαρτίνην. Σε λίγες μέρες θ' άχίσουν η διαλέξεις επιστημονι- κές και λογοτεχνικές και η φιλο- λογικές εσπερίδες. Το Καταστα- τικό προβιέπει και πῆν 'Ιδρυση Σχολῶν άπ'όρων παιδῶν και λαϊ-

κων. 'Επίσης τήν 'Ιδρυση 'Ανα- γνωστηρίου και Λέσχης. 'Η σχε- τική αίτηση για τήν αναγνώριση του Συλλ'όγου δόθηκε στο Πρω- τοδικείο.
'Από μιᾶ συνάντια στην Πάτρα
Στές ἔξη του Γενάρη δόθηκε η ευκαιρία στού; Πατρινοῦ; και σε μιᾶ; του; ξένους ν' ακούσουμε για μιᾶ; ακόμη φορά τό διακεκομμένο βερύ- τονο κ. 'Απόστολο Πρεδάρη.
'Ο κ. Πρεδάρης ἔδωκε στην Αί- θουσα τής Φιλαρμονικής μιᾶ; Συμ- λία μέ έκλεχτό πρόγραμμα.
Στή Συνοχλία αυτή λάβανε μέ- ρος ευγενῶ; προσφερθέντες; η κ. Rita F. Roccheciani (άτρα) ἡδ.νι. Μα- ρία Μπαρρακοπούλου (Ρίανο) και ο κ. Τσίτσος Δικασένης (άπαγγελία).
'Ο κ. Πρεδάρης; τελειώριτο του 'Οδειου 'Αθηνῶν έτραγουδήσε από το un Ballo in Maschera, το Fox trot τής Μάσκας; Ernani, τον prolo- go του Pagliacci, Rigoletto, Bar- bier di Siviglia και 'εσέν; που σ' άγάπησα' μέ πρωτοφανή επιτυ- χία.
'Η Κ. Rita Roccheciani ἡφι-

ρνο; μέ σπάνιο ταλέντο ετρα- γούδησε από τήν Traviata και τήν Fregghiera τής Tosca
'Η δους Μπαρρακοπούλου συνώ- δεψε τέλεια στο πιάνο τόν κ. Πρε- δάρη και τήν κ. Roccheciani κ' έ- παιξε τό solo του Don Pasquale και Gioconda μέ χάρη και μοναδι- κή ευχέρεια.
'Ο φίλος κ. Τσίτσος; Δικασένης, ο ιδεολόγος τύπος; τής άπαγγελίας και έμπεισμένος ποιητής; άπάγγειλε τον «Πραγματευτή» του Γουπάρη, τή «Λεονώρα» του Burger κ' ένα δικό του παίημα τό «Σ' άγαπῶ» μέ ζηλευτή χάρη.
'Η ώρα; συνοχλία άρχησε τῆ; κα- λύτερες έντυπίσες; και χάρησε στο έκλεχτό και φιλόμορφο άκραχτήριο δυό ώρες; άμειομένης.
Πάτρα 7—1—23.
Κόρης; Καστελάνο
'Από τό χαρτοπωλείο του Γ. Βεντιούρα — 'Οδός Παλαιο- λόγου — Μαρκαντικά, μπορεί να ζητήση όποιος θέλει όποια δήποτε πληροφορία δια τόν «Ορφέα».

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

— ΟΡΦΕΑ ΤΑΚΙΡΗ —

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

(Πρόσωπα : ΝΙΚΟΣ — ΙΩΑΝΝΑ — ΔΑΡΕΑ — ΚΩΣΤΑΣ)

(Συνέχεια)

ΔΑΡΕΑ.—Ποσο διακρίνω στα λόγια σου τουτα μία αδύνατη ψυ- χή.

ΝΙΚΟΣ.—'Ιπως... 'Αλλ' η αιτία είν' άλλη...

ΔΑΡΕΑ.—Δέν τό παραδέχο- μαι ποτέ, ουτε θέλω να πιστεψω πώς η μελέτη σ' έφερε σε κείνο τό σημείο να νομιζής τον αυτο σου δυστυχισμένο, βαροτῆ... 'Ο- χι!... ποτέ. 'Εξή ητες να μάθης; κάτι τι πού αι άκόμη άγνωστο και μη βρίσκοντας τη λύσι νομι- σεις τό μυαλο σου κατώτερο άπ' τήν πραγματικότητα και νομιζον- τας πώς η ιδέες σου δέν είχαν τή δύναμι να λύσουν ο,τι ζητούτες, απελπίστηκες κ' έτύλιξες τήν ψυχή σου μέ τό σκοτεινό ένέκρο πέπλο που οι αδύνατες ψυχές γνω- ρίζουν. 'Ετύλιξες τήν ψυχή σου, τόσο σφιχτά μέ τό ζοφερό μαγνά- δι τής άταισιοδοξίας, που κ' η ιδέες σου πεια έχουν όλα τα ση- και ο "χλιαστήνη κοίτη. Βίτ' ά- κούη στην άρχη, πάτκισε ν' ά- ταλλογής από τῆν τσομερήν αυ- τήν άώστια τής ψυχής; που ά- θεια σου, δίχως να το νοιώθης, μετ; τη ζηλεύουμε αυτη τήν ά- δίχως να τό καταλάβης; θα τέ βου-

με τήν καλύδα του και τή φλο- γά του και τή βάρκα του κι' αν έτυχε η μάστιγα κι' αν'καθήμερις τραγούδια έστράφιζε μέ τή φλογε- ρα του, τόκανε οχι για τό ζετοει- λανη καρδιά, που ζωηρά τ' άκου- γαν μέ μάτια ογρα από τα δά- κρυα, μα γιατί έτσι έμαθα από τον πατέρα του και του; δικούς του...
ΔΑΡΕΑ.—Και τί αισθάνεται τό- τε αυτός, ποιά ήδονή απολαμβα- νει αφού δε ξέρει να διακρίνη τήν ευτυχια του; Τι σημασία έχει που ζει μέσα σε καλύδες έχοντας συ- τροφια τή φλογερα του η στη θάλασσα, εκούοντας τα γλυκα τραγούδια των Νεράιδων αφού δε νοιώθει τήν άξια τους κι' αφού τα νομιζει εξευτελιστικά και προ- στυχο; Και τί απολαμβάνει αυ- τός; ο άνίδεος του κοσμου, ο άμα- θής, αφού τή ζωή που ζει την κάνει οχι από ευχαριστητι, οχι από άγάπη προς τό ώρατο, για ένα ιδανικό, μα από μιᾶ υποχώρωτι; η από μιᾶ τυνηθια; γιατί δέν έ- μαθε άλλως;...

ΝΙΚΟΣ.—Ποσο θα 'πιθουμο- σα να μουν ένας από κείνους του; ανίδεους, του; αδιόρους; γι' αυ- τά! Τι έμορτα που θάταν να! Έ- ττι αγράμματος, δίχως σκέψη και νοῦ, να μουν ένας βοσκός, ένας ψοας...

ΔΑΡΕΑ.—Παραλογίζεις...

ΝΙΚΟΣ.—'Οχι... οχι... δέν παραλογίζω. θέλω τήν αληθινή ζωή σ' αυτοῦς του; απλοικούς; μέ τήν απλή τους τή σκέψη και τήν ευελουστια τους... Αυτός ζει έτσι, έχει ταρκινούμενος από κανέναν άλλον η από υποχρετι, η από έγωισμο, μα γιατί δε ξέρει να ζητη άλλως; και γιατί δέν έχει νοιώσει άλλη ζωή από τήν αληθινή και τήν ώραία... Ζει στην ποιησι οχι γιατί είναι αυτη η καλύτερη, μα για ι έτσι έμα- θε και γιατί δε παέρτεται πώς μετ; τη ζηλεύουμε αυτη τήν ά- ραία ζωή. Εξήσε ευχαριστημένος;

('Ακολουθεί)

Jeanne Andriess

ΟΠΤΑΘΙΑΙ...

Τι μέ κοιτάς;...
Στα μάτια τῆ θλιμμένα,
Στα μάτια τῆ σθυμμένα
που λαμψ; τίς; να βρῆ;...
Στα μύρια θλέρρα τῆς;
ἔχει από χτες στεγνώσει
τό δικου, πού με, δάσει
ο πάνος; μου για Σέ!...

'Ελα κοντά... τῆ γαίλη
τῆ φλογερά σου, άσε
άπάνω του; και μάσε
τη λυόη του κηροῦ...
Και δάσεις; με καλή;

γιατί τῆ έχει καψει...
—Και η ψυχή θ' άλύψη
λαμπάδα λυτρομοῦ!...

'Ελα... Και φίλησέ τα
τά μάτια τῆ σθυμμένα
που κλάψανε για Σένα
άτέλειωτες στιγμές,
και σθύσε τους; τῆ θάμπη
και τῆ χαρά τους; δός; τους;
που τάκλεψε τό... αχτές!...

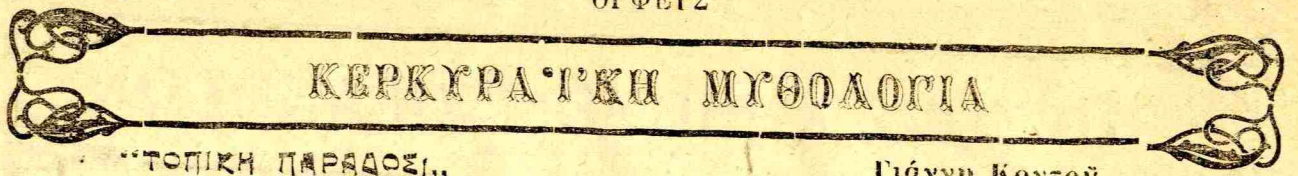
'Ο! μίλα τους; για Σένα
και γέλα να γελάσουν
Μαζ; σου να γιορτάσουν
μιᾶ ξένουισση χαρά...
Σάν ο έχουν άγάπησει

δλο μαζί του; μίσε
και μόνο γι' αυτῆ γείνα
Τρανό; προσκυνησῆ!...
Πάτρα

ΑΚΟΜΑ...

Ακόμα τῆ θυμῆσαι τῆ λαλιᾶ σου,
Δέν έβγασα τῆ λόγια σου άκόμα
'Ακόμα ζωντανά; και τῆ φιλιᾶ σου
Που μούδινε; στα μάτια και στο στό-
μα

Ακόμα κάθε σκέψη μου πετ; άει
Σέ σένανε γλυκειά μου κατανή,
'Ακόμα η καρδιά μου σ' άγαπάει,
'Ακόμα η ψυχή μου σε πορεύ.

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

“ΤΟΠΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ,”

Γιάννη Κοντού.

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

(συνέχεια από το προηγούμενο)

Πούχουν χρυσά; ἀναλαμπές; τὰ κίτρινα σιτάκια
 Καὶ τὸ γαλάζιο πέλαιο μὲ τὰ πειρα νεῶ τοῦ
 Τὴν ἄκρη γὰρ τὸ οὐρανοῦ καὶ δὲν τὰ ξεχωρίζεις
 Κοπέλλα ποῦ γεννήθηκε σ' ἐὸς; θεοῦ τῆ μέση,
 Κ' ἔχει χρυσάρι στὰ μάλλια καὶ πάλαι στὰ μάτια
 Κανάτα γιόμισε κοιλί, καὶ τ' οὐφραε τοῦ νέου
 Πού πεινασμένο; ἔτρωγε ψιχάκι πιστωμένο
 Ἡ οἰκογένεια ὀλόκληρη, γύρω στὴ σταῖα στρωμένη
 Τὸν κούτταξε περιεργα τὸ μωσχολιὸ τὸ Γιάννη
 Καὶ μέσα του κινένα; του κουρέ; ἔκανε σκίψαι;
 Ὁ μάρμπα Λάμπη; γέροντα; ποῦ τὰ ἐκκό ζυγώ-
 [ναι,
 Τὸν ἔθλεπα καὶ ζήλευε, καὶ πικροκρυπολοῦσα
 Χρόνου; παλιού; ὅπου κ' αὐτὸς κερδοῦλε; κίττα τοῦτε
 Καὶ ἄρχοντες; τὸν ἔκραζαν κυνήγι να τοῦ; πέριη
 Καὶ πέντε σκόλου; ἔτρωφε καὶ ὠφέλειε; εἶχε; χίλια;
 Μὲ λύπη ἢ Φώτω τὸν κούττα, θυμαζέει τὸ κουρέ;
 Καὶ συλλογιέται ἢ Ἄμοιρη τὸ γυόκι ποῦζει χάρη
 Ναύτη μακρὰ στὴν ξενιτειὰ καὶ ποῦ τῆ; εἶχε φύγη
 Μὴ μέσα ποῦ συγγύτταξε μὲ τὸ γέρω—νοειὸ του
 Κ' ἢ λυγερὴ πανώμοιρη Κερκύρα τὸν κούτταζει
 Καὶ ἢ κερδοῦλα μέσα τη; γοργότερα χτυπάει
 Τὰ χεῖλη τη; χωρίζονται, τὸ βλέμμα τη; ἀπτόχεται
 Καὶ καὶ ποῦ γύνει τὸ κισι τῆ; τρέμει, τὸ χεράκι
 —Ἡ ὄργη τοῦ Παντοδύναμου ἀπόψε δὲ θὰ πάλη
 —Καὶ πρέπει νὰ τοῦ στρώσουμε ὦ; τότε τὸ κερδοῦλα
 —Νὰ κοιμηθῆ; κ' ὠμέλέ μου τὸν κόπο νὰ ξεχάτη;
 —Καὶ ποῖ; μπορεῖ πτερέα μου, ἢ λυγερὴ πετιέται

—Τέτοια νυκτιὰ, τέτοιο κακό, τὰ μάτια τοῦ νὰ κλείσῃ;
 Σωτὴ τὰ λὰς κοπέλλα μου μὴ τοῦτο; ὁ Λεβέντης;
 —Ὁλημερὶ; πεοπάτουε βρεμένος; κέπιε μένος;
 —Καὶ θεὸς νὰ θέλῃ; δίκαια ν' ἀνακουτῆ λιγάνη
 —Ὁρῆ; ἀποκραίνεται γοργὰ, μὴ τὸ Θεὸ καθόλου;
 Νύκτα δὲν μ' ἐπλάκωσε καὶ γὰρ νὰ σῆ; τὸ δεξιὸ
 Ἄν θέλῃ; μάρμπα Λάμπη μὲ κερμαίστοισα πέ; μα;
 Καὶ λόγου μου κισοῖ; σου σῆ; λέω μὴ ἄλλη
 Πού νὰ νουτῆξῃ; Βρίσκομαι ὅσο καλὰ δὴν πέριη
 Καὶ λέγοντα; ἐκούτταξε τὴν ὠμόρη Κερκύρα
 Τὰ μάτια αὐτῆ χαμήλωσε ἐκέρτα κριτάκι
 Καὶ μέ; τὸ πλάι τῆ; γρηῆ; τῆ; μάτια; τη; ξεπλώθη
 —Παιδί μου τὴν ἐπίτωλε; ἢ ὦρα θεὸ περὶ τη
 Μὲ κερμαίωθα ἔξοχα θεὸ πῆ; καὶ τὸ δικὸ σου
 Ἄφω βιδωκίωτο κείνὸ γῶ τὸ λαμπροκρυμῆθι
 Τὸ μωσχολιὸ Κερκύρα ποῦ πέριεσε ὀδὸ κῆτου
 —Μάρμπα καλὰ τὸ διαλέξαι; δὲν τ' ἄκουσα ποτὲ μου
 Ὁ γέρο; ἐξερῶθη; ἔτρωφε ἄρχη τσιγέρο
 Μὴ γουλίττα ἐτράβησε; κ' ἀρχίγησε κισοῖ;
 αἴ ἦταν σ' ἐκείνου; τοῦ; κισοῦ; ποῦ τὰ φωτὰ γυ-
 [ριε; μα;
 αἴ Σπαθί; τουρέκι ἐρήμωσαν ποῦ πειρατῆ; λητοῦλε;
 αἴ Σὺν τῆ θεοῦ μᾶ; ρίχνονταν; ἀπλάξανε τὸ βιόμα;
 αἴ Καὶ σκλάβου; μᾶ; ἐπέριεσε γονειοῦ; παιδὶ; κισπῆδε;
 αἴ ἦταν σ' ἐκείνου; τοῦ; κισοῦ; ὅπου φωτὰ κισ-
 [αὐτῶρα
 αἴ Ὁ; πειρατὴ ἐστέριεσε τοῦ γαῖ; ξεπλωμένῃ
 αἴ Ἀράρηδε; κατὰμα ροῖ σὺν Σαταλὰ κισοῖ;
 (ἀκολουθεῖ)

Παρατηρήθη ὅτι δύο τρία
 ἐκ τῶν ἀποσταλέντων πρὸς
 δημοσιεύσιν ἔργων δὲν ἦ-
 σαν πράγματι τῶν ἀποσπει-
 λάντων τοιαῦτα, ἀλλὰ ἄλ-
 λων λογίων. Εἴμεθα ὑπο-
 χρεωμένοι νὰ γνωρίσωμεν
 ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἐπανα-
 ληθῆ τὸ τοιοῦτον θὰ ἀνα-
 γράφομεν τὰ ὀνόματα τῶν
 ἀποτελλόντων ταῦτα.

Ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Χάρων.—Δημητροκοπού-
 λου.—Ἄ. Ἀλεξάνδρου.—
 Πύρρον Δεκάταν.—Μιλτ.
 Λύχνον.—Γιάννη Κοντόν.
 —Λίαντα Φιλῆν.—Γουλιελ-
 μῆν.—Σ. Ἀρμένιν.—Στότον
 Βαρδένιν.—Τοῦλαν Βάρ-
 θιν.—Ἀνὲ Φίλον.—Γάνον
 Παπακλιού.—Ἀλέκον Ζέ-
 φυον.—Ἔργα σας ἐλήφθησαν
 Ἐδόθησαν εἰς τὴν Κριτικὴν Ἐπι-

τροπὴν.—Ὁρῆ. Τακίον.—
 Γιάννην Στύπα.—Περ. Ἄτ-
 τικόν.—Σπύρ. Λαθράνον.—
 Μαρ. Γιαννοπούλου.—Πελ.
 Λορέν.—Ἄγγ. Σαλούτσην.—
 Ν. Μάστοραν.—Παν. Τζα-
 νετάτου.—Βασ. Παγκράτην.
 —Ἄντρο. Κασθίον.—Λῆνον
 Ἄμοσαν.—Ἐλήφθησαν—
 Ἐυχαριστοῦμεν.—Κόμντα Κα-
 στελλάνο.—Ἔνεκα τεχνικῶν
 κωλυμάτων δὲν ἐδημοσιεύθη ὀλό-
 κληρον—Σ. Ἀνυόδοκον.—Ἄ-
 ναμένομεν ἔργα σας.—

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγῳ ἀσθενείας τοῦ κ.
 Διευθυντοῦ τοῦ Περιοδικοῦ
 παρελείφθησαν μερικαὶ ἀ-
 πανησίεις εἰς διαφόρους
 λογογράφους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«Παντογνώστης».—Πολιτικὴ λο-
 γοτεχνικὴ κ.λ.π. ἐπιθεώρησι; ἐκδ.

δομένη δις τοῦ μηνός; ἐν Ἀθήναις.—
 (Ἰδιοκτήτης; Γ. Ν. Ἰωάννου.—Διευ-
 θυντῆ; Σ. Σαμαρτζῆ.—Γραφεῖα;
 Ὀδὸ; Ἰπποκράτου; 32 — Ἀθῆ-
 ναι.—Τὴν ἀξία; πῆτη; ὑποστηρίξεως
 ἐπιθεώρησιν τοῦ δικαιοκρινέμου τοῦ
 κλάμου χειριστοῦ κ. Ἰωάννου συνι-
 στῶμεν ἰδιαιτέρως; εἰ; τοῦ; ἀγνω-
 στα; τοῦ «Ὀρφέως».

(ΕΓΧΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ)

Ἀπὸ σημειῶσιν ἀπ' τοῦ; συνεργ-
 γάτες τοῦ «Ὀρφέα» θέλουσιν νὰ δη-
 μοσιεύωνται τὰ ἔργα των μὲ ψευ-
 δώνυμο εἰν' ὑποχρεωμένοι νὰ μᾶς
 στείλουν δραχμῆ; πέντε (5) γὰρ τὴν
 ἐγκρισι τοῦ ψευδώνυμου των. Σὲ τού-
 τη τῆ στήλῃ θὰ δημοσιεύσωμε τα-
 κτικὰ τὰ ψευδώνυμα ποῦ θὰ ἐγκρί-
 νονται.—

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα.—
 Ὀρφέα; Τακίρη;—Γιάννη; Στύ-
 πα;—Περ Ἄττικός.—Ἰδιότρο-
 πος.—Αἴξ; Φιλῆς;—

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ « Ὀρφέως » δύνανται νὰ δημοσιευθοῦν παντὸς εἶδους διαφημίσεις ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

Διαφήμισις ὀλοσέλιδος ἐφ' ἅπαξ δεχ. 100, ἡμιον, τέταρτον, ὄγδοον σελίδος κατ' ἀναλογίαν. Διὰ δύο ἢ περισσοτέρας δημοσιεύσεις γίνεται ἔκπτωσης 5 τοῖς 0). Τὸ ἀντίτιμον τῶν διαφημίσεων προπληρώνεται.

Ὁ « Ὀρφεὺς » ἀντιλλάσσεται μετὰ παντὸς ἄλλου περιοδικοῦ τὸ ὁποῖον ἀναγγέλλει εἰς τὴν οἰκείαν στήλην.

Ἐποστηρίζετε ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸν « Ὀρφέα ».

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀποστέλλόμενα βιβλία, ἀναγγέλλονται εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στήλην, μετ' ἀναλόγων κριτικῶν σχολίων.

Ὁ « Ὀρφεὺς » ἐτοιμάζει ἐκπλήξεις ἑστῶτος ἀναγνώστῆς του.

Ἡ νεολαία ἔχει καθήκον νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ φανατισμὸν τὸ ὄργανόν της.

Κάθε συνεργάτης ἢ συνεργάτρια εἶν' ὑπεύθυνοι γὰρ τὰ δημοσιεύματά τους.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

Οἱ εἰς τὸν Διευθυντὴν δι' ἐπιστολῶν ἀπευθυνόμενοι παρακαλοῦνται νὰ προσέχουν εἰς τὰ « Μεταξὺ μας » — Ἡ Διεύθυνσις τοῦ « Ὀρφέως » ἀδυνατεῖ ν' ἀπαντᾷ ἰδιαίτερος εἰς τοὺς πολυπληθεῖς φίλους ἐπιστολογράφους.